

Nguyễn Thiên Quân

Forget Me Not

- Đà Lạt là vậy đó hả?Lạ quá hén. Từ trước đến giờ tui ở Việt Nam không hà, đâu có biết.

Phương giả dò ngây ngô . Anh con trai mới quen thật thà cắt nghĩa đủ thứ. Có lẽ anh chàng nghĩ nhỏ là một Việt kiều hồi hương! Phương hoạt bát, chẳng mấy chốc đã làm quen được tất cả mọi người trên xe. Có những đoạn đối đáp giữa nhỏ và anh con trai làm hành khách cười rũ rượi . Tôi cũng mím mím cười dù ít khi tham gia . Những đôi thông nằm ngoan trong vòng tay của con đường: những đóa hoa đại xanh đỏ tím vàng be bé hiền lành xếp dọc hai bên lộ; những đường cong đồi núi vắt ngang chân trời, tất cả đã kéo dòng suy nghĩ của tôi bay ra khỏi khung kính bên thành xe, phiêu diêu tận nơi đâu chính tôi cũng không xác định được. Mãi đến khi anh con trai xin nhường lối xuống xe, tôi mới ngỡ ngàng đứng lên, nép sang một bên. Anh mặc chiếc sơ mi carô xanh, mũi cao, tóc rũ lòa xòa tận mắt. Trông anh có vẻ thư sinh, chắc là cũng còn đang đi học. Trước khi bước xuống, anh lịch sự xoay lại cảm ơn và nói lời chia tay kèm theo một nụ cười khiến tôi lúng túng gật đầu đáp lễ

- Ảnh tên gì, Phương? - Tôi xoay xuống hỏi ngay

Phương lắc đầu . Cái lắc đầu đầy tự tin, thản nhiên. Nhỏ không biết rằng tôi

đã nhận ra bằng chứng cho sự ngây thơ vô số tội đang nằm trong tay nhỏ . Đó là một mảnh giấy nhỏ chắc chắn có địa chỉ của anh bạn mới quen. Nhưng vì hai đứa ngồi cách nhau khá xa nên tôi chưa tiện "khai thác". Không phải hiển nhiên tôi có hứng thú lên Đà Lạt vào ngay cái mùa lạnh lẽo này, nhất là khi sắp bước vào đợt thi học kỳ . Mọi chuyện bắt đầu từ Phương. Nhỏ nói buồn quá muốn đi xa một chuyến. Tôi hỏi buồn chuyện gì, Phương lắc đầu không nói . Hai mươi tuổi, hai đứa vẫn "mưa nắng thất thường". Nhiều khi căng sức đi học và làm thêm đến mệt lả mà vẫn hăng hái. Lắm lúc bài vở bộn bề lại chán ngán, chẳng muốn và chẳng làm nổi chuyện gì . Bắt đầu rơi vào chuỗi thời gian buồn bã, bi lụy như hai con bé thất tình dù chưa nếm vị yêu .

Phương năng động hơn tôi nhưng cũng dễ biểu lộ cảm xúc hơn. Chính vì thế, khi nhỏ buồn trông thảm lắm. Hôm đầu tuần Phương mang bộ mặt ảm đạm đến rủ tôi đi Đà Lạt khiến tôi không thể nói lời chối từ. Hai đứa ghé nhà Hà như đã hẹn. Ngôi nhà nằm trong khu phố yên tĩnh. Con đường vắng ngắt chưa kịp tráng nhựa. Hoa quỳ chen chúc mọc hai bên, đua nở vàng rực. Hà đón hai nhỏ bạn còn lạ lẫm với cái lạnh cao nguyên bằng những chiếc áo dày. Nhỏ nổi tiếng hiền nhất lớp, ăn nói cũng từ tốn, lễ phép chứ không lanh chanh như tôi và Phương. Vậy mà ba đứa khá hợp tính. Mới xa nhau mấy ngày, gặp lại đã lú lo không biết bao nhiêu chuyện.

Buổi chiều . Cả bọn dạo quanh bờ hồ Xuân Hương. Gió từ lòng hồ mang nhiều hơi nước khiến tôi nghe rùng mình. Nước mũi cứ chảy suốt nhưng không còn khó chịu nữa . Có lẽ cỏ đồi Cù xanh mượt và những đóa tường vi ven rào rực rỡ đã làm tôi quên hẳn cái lạnh. Phương giành cầm máy ảnh. Hà vắt đầy những bông hoa dại lên đầu, cổ, túi áo, túi quần của tôi rồi bảo toét miệng cười cho Phương bấm máy. Tôi có cảm giác những người qua đường nghĩ mình là con...khỉ vừa xuống phố(!)

Tôi lăn dài trên cỏ làm dáng.

Nằm chán, tôi lại lôi Hà và Phương dậy đi tiếp. Đường thật đẹp nhưng không một bóng người, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy ngang. Phương vỗ vào lưng tôi một cái điếng hồn rồi nín vai Hà liền thoáng một hơi:

- Công nhận làm con gái xứ này sướng thiệt. Lúc nào ra đường cũng mặc áo lạnh nên khỏi lo chuyện mập hay ốm. Chứ gì nữa, khoác áo ấm vào thì ai cũng tròn như ai. Ờ Hà, sao đường lên dốc thế Tao chẳng thấy được phía trước là gì, chỉ gặp chân trời thôi. Lối này đi đâu?

- Thì mày cứ việc đi - Hà cười mở hơn - đi đến "chân trời" đấy

"Chân trời" chúng tôi đi đến là ngôi trường đại học Đà Lạt. Trường xứ bạn rợp bóng cây xanh và mênh mông vô cùng. Những lối đi nấp dưới bóng thông thơ mộng. Từng nhóm sinh viên chậm chậm bước, râm ran nói cười.

Thấy Phương đeo máy ảnh, một nhóm sinh viên nam gọi ới ới: "Chị ơi, chị mang cái gì thế" Có phải máy ảnh không? Làm cho tụi anh một pô đi".

Phương đứng lại vẻ rất thật thà: "Mấy bạn biết hôn, cái này không phải máy ảnh đâu Lạu đạn đó. Làm một phát nha!". Đám con trai gặp nữ cao thủ đành bó tay. Hà kéo Phương và tôi chạy đi, mặt nhỏ đỏ gấc vì ngượng.

Từ phía những người bạn trai ấy, một tiếng gọi giật vang lên. Tôi hơi ngạc nhiên vì họ gọi đúng tên cả ba người. Ngạc nhiên hơn khi gặp lại anh con trai chung chuyến xe và càng ngạc nhiên khi đó là người anh họ của Hạ. Thì ra anh thay Hà đón chúng tôi từ thị trấn Bảo Lộc.

Thì ra anh là sinh viên của ngôi trường nên thơ này

Thì ra tất cả những cuộc gặp gỡ của tôi, Phương và anh đều không là sự tình cờ.

Hoàng đưa chúng tôi đi chơi khắp các khu du lịch nổi tiếng của thành phố. Mọi thứ đối với con bé miệt sông nước đồng ruộng như tôi đều lạ lẫm. Lạ

lắm từ ly nước đậu nóng hồi đến những quả dâu tươi chua chua ngọt ngọt. Lạ lắm từ chiếc mũ len chống lạnh đến danh lam thắng cảnh. Chuyện gì tôi và Phương cũng thắc mắc. Lạ thay Hoàng luôn luôn trả lời được những câu hỏi có khi ngô nghê, có khi cần vốn trí thức phong phú mới có thể giải đáp. Tôi nhận thấy Phương thùy mị hơn khi trò chuyện cùng anh. Ngay đêm ấy, khi ba đưa vừa rúc mình vào chăn, tôi "khui" ngay:

- Hà làm mai ông anh cho nhỏ Phương đi. Quân thấy được lắm đó .

Nhỏ Hà chưa kịp lên tiếng tôi đã bị đẩy văng xuống đất. Lần đầu tiên tôi thấy Phương mắc cỡ "mạnh mẽ" đến vậy

Hoàng chu đáo hơn tôi tưởng, anh mang đến mấy chùm hoa tím cho tôi và Phương. Những cánh hoa nhỏ xiu, mong manh và dịu dàng nằm khép nép dưới ánh đèn trước sân. Dù Phương nài nỉ bao nhiêu anh cũng nhất định không cho biết tên hoa Tôi đem thắc mắc ấy hỏi Hà, nhỏ cũng chỉ cười trừ. Ngày mai Hà cùng chúng tôi về lại thành phố để chuẩn bị thi cử. Có lẽ vì thế nên Hoàng tận tình lo lắng cho cả ba cô em gái. Rửa nhau một lần nữa dạo phố và ghé quán cà phê Giao Hưởng Xanh, tôi cảm thấy bồi hồi khi phải xa nơi này

Thành phố bình yên quá!

Những giọt cà phê đều đặn nhỏ . Hơi ấm chưa kịp thấm vào lòng đã lạnh ngay bởi không khí đặc trưng dù tiết trời đang xuân. Tôi cùng Phương im lặng, lắng nghe Hoàng dặn dò Hà thật nhiều điều Anh dặn gì nhỏ cũng vâng dạ răm rắp. Chúng tôi chia tay nhau khi ngoài đường chỉ còn lại ánh điện vàng và cái lạnh mỗi lúc một lớn dần.

- Ngủ đi Phương, đừng nói chuyện nữa. Bốn giờ rưỡi sáng dậy cho kịp chuyến xe - Tôi trùm chăn lên tận cổ và khe khẽ đề nghị

Hà bật dậy, tắt điện và cũng không mở đèn ngủ Căn phòng tối om. Tôi vẫn mở mắt, lắng nghe kim giây của đồng hồ báo thức nhỏ giọt tích tắc đều đặn.

Xoay qua trở lại mãi vẫn không ngủ được.

Phương chợt lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Nghe nói mày có "người ấy" dưới đây mà, phải không Hà
- "Anh" là ai mà sao mấy hôm nay "diêm" kỳ không cho ra mắt bạn bè gì hết vậy .

Hà cứ chối đây đây Tôi và Phương phải dùng lời ngon ngọt, kể cả "vũ lực" nó mới "khai":

- Anh Hoàng đây Hai người tưởng anh là anh họ Hà thiệt hả ? Hai người không hề nhận ra điều gì sao

Bất ngờ đột ngột đến nỗi tôi và Phương thi nhau chất vấn Hà suốt đêm. Sáng ra, ba đứa quàng quàng chạy tới chạy lui vì xe cứ hồi thúc trước cổng. Mãi đến khi xuống đèo Bảo Lộc, tôi mới chợt nhớ đến chậu hoa tím Hoàng tặng. Hà cho tôi biết đó là hoa Forget me not.

Tôi đã để quên nơi xứ người một kỷ niệm nho nhỏ, một màu tím thân thương mặc dù hoa dặn đừng quên và bây giờ lòng tôi vẫn nhớ.

Nguồn: Vietlove

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 12 tháng 5 năm 2005